

Serà difícil, no impossible

Quan ha sonat el primer *pip* del despertador m'ha caigut el món a sobre. M'ha tornar a caure el món a sobre.

Ja porto unes quantes setmanes que per més que hi penso, no entenc quin sentit té la vida. Amb quina finalitat cada ésser humà arriba o marxa d'aquest món que tan detesto. Sincerament, des del moment que vaig tenir una mica de coco per pensar seriosament sobre tot i sobre res vaig començar a preguntar-me quin sentit tenia la vida, però mai d'una manera tan seriosa com ara. Podia passar-me més d'un es hora donant voltes en el tema, fins que arribava a la conclusió que mai podria obtenir una resposta convincent i deixava de marejar-me. Però l'endemà hi tornava, i el següent. I el següent.

Avui he sentit que ja no podia més, que necessitava canviar el rumb que havia agafat la meva vida o simplement, rendir-me. Però em fa massa ràbia semblar dèbil i abandonar. Em fa ràbia voler abandonar quan tot just estic escrivint el tercer capítol de la meva vida, quan n'hauria d'escrivir un mínim de deu abans d'arribar al final. Em fa ràbia no lluitar per mi, encara que no entenc i no sé si entendré quina és la finalitat de tot plegat. El primer canvi abans del gran canvi (la rendició ha quedat descartada, si més no, de moment), ha sigut carregar-me el despertador que ja fa sis anys que faig servir. O que feia servir, vaja. Sí, m'he cansat de sentir-lo cada matí per recordar-me que em continua tocant viure el dia a dia i amb un cop improvisat l'he enviat al terra. I la veritat és que pensar que no el tornaré a sentir mai més ha sigut gratificant. Mentre agafo la primera peça de roba de cada pila i em vesteixo, penso en la meva vida. D'on vinc, on soc i cap a on vaig. Tinc la sensació que la vida és un vaixell que has de dirigir. L'has de dirigir i fer-te un lloc en l'immens mar, sense xocar amb els altres vaixells que hi naveguen ni contra els icebergs o altres obstacles. Un vaixell que en qualsevol moment, si fas una maniobra en fals, pot bolcar, i que a més, hem de trampejar amb ell totes les tempestes i

huracans sense caure, sense xocar i sense ofegar-nos en el mar blau pel qual naveguem. I el problema que tinc és senzill, però alhora complicat: no sé dirigir el meu vaixell. No és el primer cop que hi penso, en aquest tema, el que passa és que no m'agrada donar-hi gaires voltes perquè sempre arribo a la mateixa conclusió: no sé dirigir el meu vaixell. Però avui m'he pres el luxe de pensar-hi i reflexionar-hi més, perquè si vull canviar la meva vida (i aquest canvi ja l'he començat amb la baixa del despertador) significa que haig de canviar el rumb, i agafar el timó amb fermesa i amb les dues mans d'una vegada per totes.

Sempre vaig a l'institut amb bus, però malgrat que caminant trigo uns vint minuts, avui tinc ganes d'airejar-me i de sentir-me lliure abans de començar les classes. Em vaig trobant companys de classe o del curs, i com de costum ni em saluden ni els saludo. De vegades em pregunto com hem arribat a aquest punt, perquè de petita m'entenia amb tothom. Però ara tinc la sensació que m'he anat desplaçant i aïllant sola, i a la vegada, els altres no han fet res per acostar-se a mi, tampoc. Em sap una mica de greu trobar-me en aquesta situació, però tampoc és que em molesti o em faci sentir malament. O això és el que he pensat fins fa dos minuts. Fa dos minuts m'he creuat com tants altres cops amb la meva millor amiga de primària, la Roser. I evidentment, tampoc ens hem saludat. Ni un sol moviment de coll. I això, aquest fet que passa gairebé sempre, avui m'ha afectat. Avui em fa pensar. Perquè per refer la meva vida haig de començar per algun lloc. No només amb la destrossa d'un miserable despertador.

Gairebé em trobo davant de l'institut i trec el mòbil per mirar l'hora. Les 8:05 del matí, la qual cosa significa que em queden deu minuts abans d'haver d'entrar a l'institut. Sec a la vorera de davant de l'edifici i per enèsima vegada avui, m'he posat a pensar sobre mi i el canvi que he començat a treballar-me avui. El canvi que m'ha d'ajudar a dirigir correctament el meu vaixell. El canvi que m'ha de fer feliç. I llavors, just després de

recordar la *no salutació* amb la Roser, se m'acut una pregunta: <i si el sol fet de tenir amics, algú amb qui confiar i explicar les teves coses, tant les importants com les que no ho son tant, fos suficient per aportar-te un mínim de felicitat a la vida? I si em sento tan buida i perduda perquè no tinc amics, ningú amb qui parlar fora de casa?>. Recordo una infància feliç, i malgrat que els nens i les nenes són innocents i ignorants dels problemes del món real, tenen amics. Jo tenia amics. I aleshores és quan la següent pregunta se m'escriu en el centre del cervell: <perquè ja no tinc amics? Què va passar?>. Em tapo la cara amb les mans i tanco els ulls. I en aquest moment és quan realment soc conscient del que realment va passar entre finals de sisè i principis de primer d'ESO. La feblesa que no vaig saber vèncer aleshores i que m'ha estat consumint durant més de tres anys. Recordo aquest període de temps i me n'adono de l'error que vaig cometre aleshores.

<A sisè de primària em vaig fer molt i molt amiga de la Victòria, una noia que a pràcticament ningú li queia bé i ella tampoc feia cap esforç per portar-se bé amb la resta de companys. M'entenia molt bé amb ella i sense voler-ho vaig deixar absolutament de banda a la Roser i a la resta d'amics del grup. Ens vam deixar de parlar, però a mi no m'importava gaire, perquè jo tenia la Victòria i m'era suficient. Ens vam anar absorbint la una a l'altra, i aviat vam deixar de relacionar-nos amb altra gent. Però no ens importava, ens teníem a nosaltres. I em vaig sentir bé fins al setembre, abans de començar la ESO. Sabíem que jo em quedaria al poble i ella marxaria a l'institut de la ciutat veïna, que li anava millor. Però al setembre ens vam barallar per una fotesa. Uns refutada fotesa que va acabar amb la nostra amistat.>

Poc més he sabut d'ella des d'aleshores, però em consta que té amics i està bé. Es veu que s'ha sabut fer un lloc en algun institut sense problemes. I aquí és quan me n'adono que el problema el tinc jo. No és que abans no ho sabés, però ara en soc totalment i absolutament conscient.

<Ens vam anar absorbint, però va ser la Victoria que em va absorbir molt més a mi. O vaig ser jo que em vaig deixar absorbir massa per ella. Al començar l'institut, gairebé tots els companys de l'escola s'havien quedat a l'institut del poble, però no em parlava amb ningú. I no vaig saber ser forta. No vaig saber aixecar-me i anar a demanar disculpes a la Roser i a la resta d'amics. No vaig saber relacionar-me amb altres companys. Al principi trobava a faltar a la Victòria, però cap de les dues vam fer cap esforç per solucionar els nostres problemes. No sé quin va ser el seu motiu. El meu? El meu motiu va ser que estava ressentida, i de fet no anàvem al mateix institut, i jo tenia ganes de tenir amics a l'institut, més a prop. Després vaig veure que la nostra amistat no m'havia afavorit gaire. No el fet de ser amiga seva, sinó el fet de ser només amiga seva i de ningú més. Allò em va fer canviar. Em va fer depenent d'una altra persona i va fer que jo sola no fos ningú, que deixés de ser jo. I quan dic que no em parlo amb els companys, no és que no m'hi parli literalment, és que no m'hi parlo a part d'intercanviar un parell de frases sobre la pàgina o l'apartat del tema que anem. I em sembla que no és que estiguem enfadats, és que possiblement ells estan ressentits. És que no tenim cap tipus de relació. I me n'adono que des del principi de la ESO fins ara m'he sentit en part inhumana, perquè l'ésser humà es basa en les relacions entre persones, i jo no tinc cap relació amb ningú (i em sap greu, però la relació que tinc amb els pares no m'omple el suficient, no).>

Però avui vull començar a ser forta. Avui, per primera vegada a la meua vida, vull agafar el timó del meu vaixell amb les dues mans i sense defallir. A partir d'ara, tornaré a ser jo. A partir d'ara, torno a ser el meu jo real.

Així és que tres minuts abans que toqui el timbre, (amb pas insegur, això sí), m'acosto a la rotllana de companys que xerren fent temps abans d'entrar al costat de la porta de l'institut.

-Roser- dic. Malgrat que no ho vull, em tremola la veu- podem parlar un moment?

Ella em mira sorpresa i arqueja una cella, però assenteix amb un petit cop de cap i s'aparta de la rotllana. Ens desplacem uns quants metres i aleshores ens col·loquem una davant de l'altre mentre m'armo de valor i dic el primer que em surt del cor:

-Em sap greu- la Roser em mira expectant i una cara interrogativa, que demana que continuï parlant, que m'expliqui millor- em sap greu haver-me enganxat tant a la Victòria. Em sap greu haver-vos deixat de banda. Em sap greu no haver sigut prou forta per no deixar-me absorbir tant per ella. Em sap greu haver deixat de ser amiga teva. Amiga vostra.- afegeixo fent un cop de cap cap a la resta de companys, que un dia van ser molt amics meus- i sobretot em sap greu per haver-me sentit massa dèbil i feble i no haver tingut el valor de disculpar-me fins ara. Em sap greu.

No és fins que acabo de parlar que me n'adono que em llisca una llàgrima per la galta. Me l'eixugo ràpidament amb la mà i miro la Roser. Poc a poc se li dibuixa un petit somriure. Un somriure lleu però que diu mil coses. I aleshores m'abraça de manera delicada. M'abraça malgrat tot el que els vaig fer, malgrat que hagi trigat tres anys a disculpar-me, malgrat que estigui encara una mica dolguda per tot. M'abraça perquè és la Roser, i ella sempre dona oportunitats a tothom, perquè ella és de les millors persones que conec. Estem abraçades una estona, fins que ens separem i ens mirem als ulls per primera vegada en tres anys. No calen més paraules.

Me n'adono que la Roser ha canviat, com tots, però que continua sent la mateixa de sempre. Sé que aquesta abraçada ha sigut el final d'una dura etapa de la meua vida i el principi d'una altra. Una altra etapa que m'hauré d'esforçar de valent per recuperar antigues amistats i fer-ne de noves, perquè sé que no m'ha perdonat del tot, però que em

dona una oportunitat. Una altra etapa en la que seré més feliç, perquè ho sento, perquè tindrè a algú que m'ajudi a ser-ho.

I em trobo entrant a l'institut, després que toqui, el timbre juntament amb els meus companys, amb qui em sento com una estranya però amb qui em disculparé a l'hora del pati, amb qui espero poder tornar tenir una bona relació. I ara és quan me n'adono que després de parlar amb la Roser m'he sentit molt millor. He sentit que poc a poc tornava a ser jo, i és quan veig que em sento una mica més feliç que aquest matí quan m'ha sonat el difunt despertador, perquè ara sento que les coses estan canviant. Sento que novament començaré a forjar relacions d'amistat, i me n'adono que malgrat l'esforç que hagi de fer, valdrà la pena.

Perquè gràcies a ells podré ser més feliç. Perquè gràcies a ells em tornaré a sentir humana. Perquè gràcies a ells, podré tornar a ser jo.